

REDAKTORIAUS ŽODIS

Šiuo 17-uju žurnalo *Darnioji daugiakalbystė* numeriu atvečiamas naujas léidinio puslapis. Garbingas įtraukimas į duomenų bazę SCOPUS yra, be abejo, nuopelnas visų, kurie prisidėjo į kuriant: straipsnių autorių, redaktorių, redakcijos darbuotojų, juodraščių korektorių. Žinoma, mūsų visų padėka skirta ir leidyklai. Pasiekimu norime pasidžiaugti – tai suprantama (ir dera!), – bet saikingai ir be puikybės. Su nauju statusu ateina ir didesnė atsakomybė.

Neretai pastebimà, ypač ne tikslųjų mokslų akademiniame pasaulyje, tendencija nutolti nuo praktikos, nuo visuomenės, kuriai mokslas privalo tarnauti, konkrečios naudos. Vis labiau kreipiamasi į siaurà, vidinį dalykà išmanančiųjų ratà, ir mokslininkai vis dažniau (jei net ne pakartotinai) rašo vieni kitiems apie ribotos apimties atliktus tyrimus. Tai daugiausia *case studies*, atvejo studijos, kurios gali būti ir įdomios, ir nuosekliai bei pamatuotai parengtos, bet neretai pasilieka savotiškoje mokslinėje nišoje. Teko skaityti interneto platybėse atvirai išreikštà kritikà, kad visai nemažai tyrėjų šiandien savo mokslinį potencialà švaisto ieškodami atsakymų į klausimus, kurių niekas neiškėlė.

Prieš kelerius metus (2014 m.) *Smithsonian Magazine* pasirodęs tokios R. Eveleth rašinys įžiebė ne vienà aštrià diskusiją. Autorė, savo ruožtu cituodama kiek seniau respektabiliame žurnale *Physics World* publikuotà L. I. Meho straipsnį *The rise and rise of citation analysis* (2007 m.), aptarė (nors galutinės nuomonės ir nepateikė) kontroversiškus teiginius, kad 90 proc. akademiniuose žurnaluose publikuotų straipsnių niekada niekur necituojami, o 50 proc. straipsnių skaito tik patys autoriai, recenzentai ir redakcijos kolegijos nariai. Kiek čia tiesos, galima ir ginčytis. Tačiau nėra abejonių, kad *Darniosios daugiakalbystės* redakcija su tókia rizika tikrai nenori susidurti.

Naujà, didesnę atsakomybę, apie kurià anksčiau užsiminta, lydi ir pareiga pamąstyti, kaip *Darnioji daugiakalbystė* gali dar labiau prisidėti prie pačiame pavadinime užsibrėžto siekio. Šis žurnalas ypatingas tuo, kad jame

ne tik rašoma apie daugiakalbystę, ji tiesiogiai įgyvendinama. Autoriai rašo skirtingomis kalbomis ir neretai pačiuosė straipsniuose vartojama daugiau nei viena kalba. Tačiau, jei lietuviškai būdvardis *darnioji* apibūdina savybę, esamą arba norimą, angliškame pavadinime *Sustainable Multilingualism* veiksmožodinis vedinys *sustainable* kviečia veikti. Daugiakalbystę reikia puoselėti, skatinti, pastiprinti.

Tirti daugiakalbystę, samprotauti apie ją yra gerai, ir šiame mūsų žurnale per beveik dešimt tarpimo metų buvo išspausdinta rašinių įvairiausiomis temomis, pavyzdžiui, apie kalbos politiką, kalbinės mažumas, kalbinės žmonių teisės, kalbos ir identiteto santykį, kalbų dėstymo metodiką ir t. t. Vis dėlto negalime pamiršti, kad daugiakalbystė visų pirma yra kalbančiųjų įprotis ir kartu įgūdis, kiekvieno žmogaus gebėjimas vartoti daugiau nei vieną kalbą. Viso labo praktinis dalykas.

Žurnalas turi būti mokslinis, bet ir įdomus platėnei publikai. Didieji žmonijos istorijos genijai buvo atsivėrę į pasaulį, siekė kuo didesnės auditorijos. Netgi tos asmenybės, kurios šiuo atžvilgiu gal laikytinos išimtimis, tokie keistuoliai, atsiskyrėliai arba surūgėliai kaip N. Tesla, V. Woolf, Mikelandželas, Bethovenas savo kūryba galų gale paveikė visą pasaulį. Įvairialypis kalbos mokslas, kuriuo *Darnioji daugiakalbystė* gyva, negali būti atsiejamas nuo realaus tikslo padėti geriau suvokti tiek savo, tiek kitų kalbų mechanizmų, kaip kalba išmokstama, tvarkoma, kaip ji sąveikauja su kitomis disciplinomis.

Norėčiau pabrėžti, kad būtent šia linkme žurnalas ir juda. Beveik visi šio numerio straipsniai skiriami dalytis gerąja kalbos praktika, naudinga patirtimi su kitakalbiais. Tai – daugiakalbė veikla, tiesiogiai susijusi su lyginamąja kalbotyra ir kalbos pedagogika, tiek formaliame, tiek neformaliame kontekste. Už tai visos redakcijos vardu dėkoju autoriams išleidamas šį numerį į virtualią spaustuvę.

Doc. dr. Stefano M. Lanza
Vytauto Didžiojo universitetas, Lietuva

EDITORIAL

The 17th issue of *Sustainable Multilingualism* turns a new page in its publication history. Undoubtedly, the honourable inclusion in the SCOPUS database is a credit to everyone who has contributed to its creation: authors of articles, editors, editorial staff, proofreaders. Definitely, we all give our sincere thanks to the publisher. We want to celebrate this achievement – it is understandable (and fitting!) – but in moderation and without pride. New status burdens us with greater responsibility.

Often a tendency is observed, especially in the academic world of empirical sciences, to move away from practice, from the society to which science must serve as well as from specific benefits. There is a growing appeal to a narrow, inner circle of specialists, while researchers are ever more frequently writing (if not repeatedly) to each other about the limited scope of research. Predominantly, these are *case studies* that can be both interesting as well as consistently and measuredly prepared but often remain in a peculiar scientific niche. I have come across open criticism on the internet that today quite numerous researchers are wasting their scientific potential in search of answers to questions that no one has raised.

A few years ago (2014) an article by Rose Eveleth published in *Smithsonian Magazine* sparked off many heated debates. Having cited Lokman I. Meho's article *The Rise and Rise of Citation Analysis* (2007), published in the recognised journal *Physics World*, the author discussed (although without providing final opinions) the controversial statements that 90% of articles published in academic journals are never cited, and 50% of articles are read only by the authors, reviewers, and members of the editorial board. The truth behind these statements can be argued. However, there is no doubt that the editorial board of *Sustainable Multilingualism* does not want to face such risks.

The new and greater responsibility mentioned earlier is accompanied by a duty to reflect on how *Sustainable Multilingualism* can further contribute to the goal set out in the title itself. This journal is special because it not

only focuses on multilingualism but also directly implements it. Authors write in different languages and often more than one language is used in the articles. However, if in Lithuanian the adjective *sustainable* describes a feature that is existing or desired, in the English title *Sustainable Multilingualism*, the derivative *sustainable* invites us to act. Multilingualism needs to be nurtured, promoted, and strengthened.

It is beneficial to study and contemplate multilingualism, and in nearly ten consecutive years, our journal has published articles on a wide range of topics, such as language policy, linguistic minorities, linguistic human rights, the relationship between language and identity, language teaching methodology and so on. Nevertheless, we should not forget that multilingualism is first and foremost a habit of speakers and, at the same time, a skill, the ability of each person to use more than one language. All in all, it is a practical thing.

The journal has to be scientific but also interesting to a wider audience. The great geniuses of human history were open to the world, reaching as large an audience as possible. Even those figures who may be considered exceptions in this respect, such oddballs, ascetics or grumps as Tesla, Woolf, Michelangelo and Beethoven, eventually influenced the whole world with their works. The multifaceted science of language in which *Sustainable Multilingualism* is alive cannot be separated from the real goal of helping to better understand the mechanisms of both one's language and other languages, how language is learned, and how it interacts with other disciplines.

I would like to emphasise that the journal is moving ahead in this direction. Almost all the articles in this issue are dedicated to sharing good language practices and useful experiences with non-native speakers. These multilingual activities are directly related to comparative linguistics and language pedagogy, in both formal and informal contexts. On behalf of the editorial board, I would like to thank the authors for this, while sending the issue to the virtual printing house.

Assoc. prof. Stefano M. Lanza
Vytautas Magnus University, Lithuania